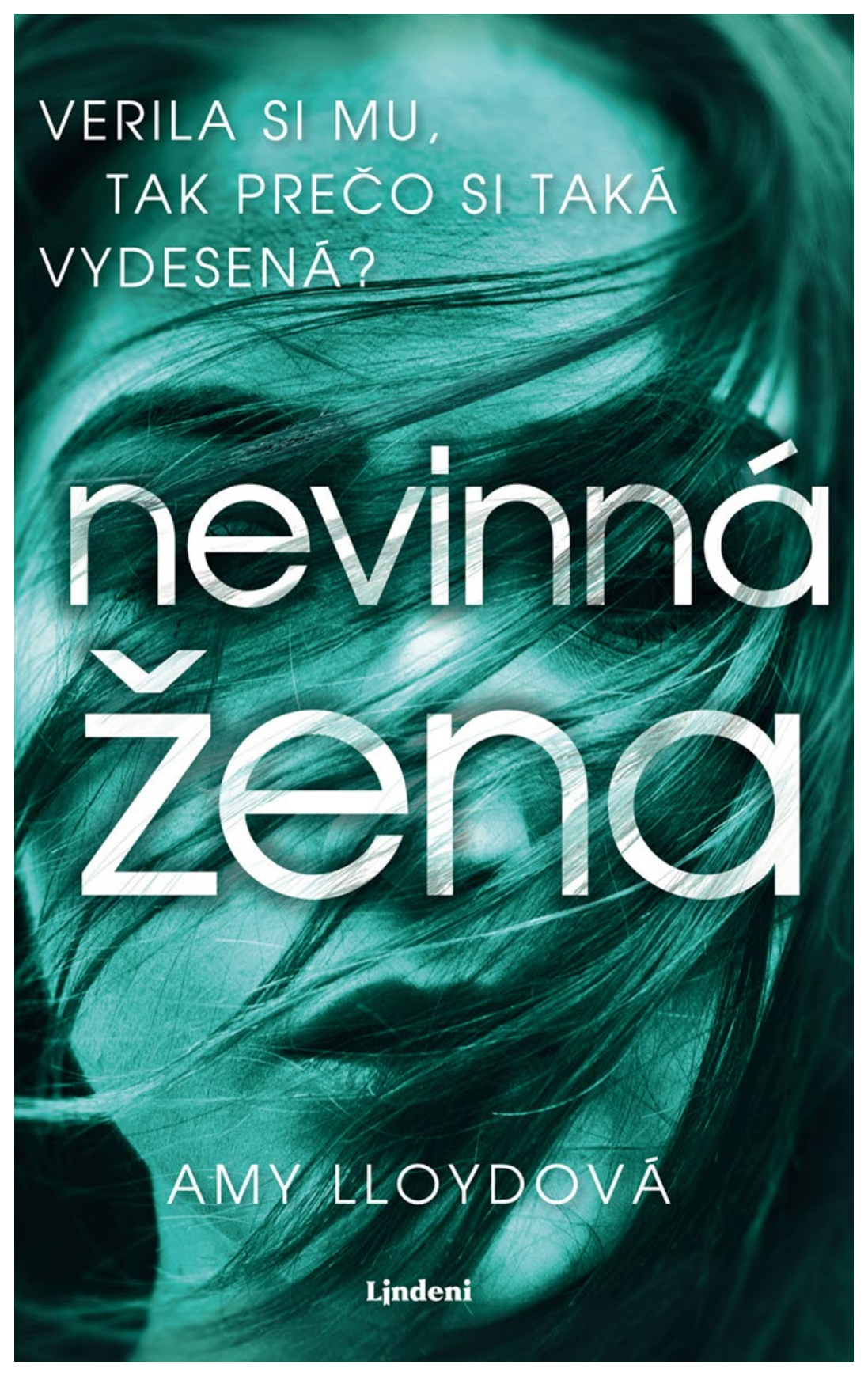

The background of the entire cover is a close-up, teal-toned photograph of a woman's face and hair. Her hair is long, dark, and wavy, framing her face. The lighting is soft, and the overall mood is contemplative and mysterious.

VERILA SI MU,
TAK PREČO SI TAKÁ
VYDESENÁ?

nevinná žena

AMY LLOYDOVÁ

Ljndeni

Nevinná žena

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Amy Lloydová
Nevinná žena – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

Nevinná žena

Amy Lloydová

Copyright © Amy Lloyd, 2017
Translation © Alojz Keníž, 2018

ISBN 978-80-566-0767-1

Nevinná žena

Amy Lloydová

Venujem Rhysovi, ďakujem mu za to, že mi pomohol
stať sa lepšou spisovateľkou a lepším človekom.

Prológ

Dievča našli po sedemdesiatich šiestich hodinách od nahlásenia, že je nezvestná. Kliešťami na drôt jej odstrihli vankúšiky prstov, jasný pokus o odstránenie dôkazov DNK. Mäso útočníka sa dostalo pod biele nechty, keď ho poškriabala. Krátko po úmrtí ju vrah premiestnil, zabil ju na dokonale utajenom mieste, aby ju mohol čo najdlhšie surovo týrať a následne mŕtvolu zohaviť. Holly Michaelsovú hodil do močaristého ramena rieky v najsevernejšej časti okresu Red River na Floride, šesťnásť kilometrov od jej domu.

Na fotografiách z miesta činu ležala doluznačky. Tento fakt Sam trochu uľahčil stráviť to, čo videla, keď si ich prvý raz sama prezerala v neosvetlenej obývačke svojho terasového domu v Bristole. Spočiatku sa jej fotografie videli neslušné, nie pre zaschnuté chrasty a krv v jemných plavých vlasoch, ale pre pohľad na Hollino nahé telo od pásu nadol. Najradšej by cez ňu prehodila deku, aby zachovala jej cudnosť.

Postupne sa pri pohľade na ňu prestala strhávať. Čím dlhšie na internete prehliadala stránky a znovu a znovu si telo obzerala, už si tak veľmi nevšimla voskovo bledú pokožku a tmavé krvavé flaky, ale skôr detaily okolo nej. Upriamila pozornosť na okraje obrázka, skúmala šmuhu na zemi obkolesenú červenou čiarou. Sam prižmúrila oči a zahľadela sa na odtlačok nohy. Podľa diskusných príspevkov na internete, experti odtlačky nôh do sadry neodliali a nespomínali sa ani v úradných spisoch. Ponúkala sa otázka: zabudli forenzní odborníci počas vyšetrovania na odtlačok nohy úmyselne? Prehliadli ho? Alebo sa dívame na dôkaz o konskej nohe policajta z Red Riveru, potenciálneho narušiteľa miesta činu? Na fóre o tom debatovali do neskorej noci. Sam nevedela, čo si má o tom myslieť, len jedno jej bolo jasné: nech sa stalo čokoľvek, *skutočný* vrah zostával na slobode.

Posadnutou sa stala osemnásť rokov po prvom dokumentárnom filme.

„Vážne, viem, že to nie je nič pre teba, ale bude sa ti to páčiť, je to neuveriteľné, hrozne ťa to našťve,“ povedal jej priateľ Mark, keď mu tvár osvetľovala žiara z monitora.

Sam sedela vedľa neho na jeho posteli v dome, kde stále býval s rodičmi. Len čo sa na obrazovke začal rozvíjať príbeh, všetko ostatné vybledlo. Ústrednou postavou bol chalan, primladý na oblek, ktorý si obliekol na súd, modrými očami zmätene žmurkal do kamery, sedel sám a vystrašený. Bolelo ju, keď sa naňho dívala, na pekného mladíka v odpornej miestnosti s ostrými svetlami a strohým zariadením, tvár mu od smútku zjemnela. Sotva osemnástočný Dennis Danson odsúdený na trest smrti.

Keď sa film skončil, chcela sa dozvedieť viac.

„Nevravel som,“ ozval sa Mark, „nevრavel som, že ťa to rozzúri?“

Nevinná žena

Zanedlho jej Dennis načisto opantal myseľ, pri prebúdzaní jej vstupoval do snov, vždy však bol pridaleko, aby sa s ním mohla rozprávať, alebo sa ho chytiť, lebo jeho prsty jej zakaždým vyklzli z ruky.

Pridala sa k skupinám na internete, k oddaným fanúšikom a spolu sa zamýšľali nad každou fotografiou, svedeckou výpoveďou, prepisom súdneho pojednávania, správou súdneho lekára alebo nad jeho alibi. Do najmenších podrobností rozoberali všetky skutočnosti, až kým Sam nepadala od únavy, ale nevedela prestať, prekopávala sa k pravde, aby mohla napraviť všetky pochybenia, čo viedli k súčasnej situácii.

Vytvorili sa aj podskupiny, každá náruživô obhajovala svoju teóriu. Podozrievali Hollinho nevlastného otca alebo sexuálnych delikventov z karavanových osád na okraji mesta. Dennisov prípad porovnávali s inými nevyriešenými vraždami po celej Amerike, čím vytvárali obraz prechodného zla v podobe vodiča kamiónu poháňaného temnými predstavami, nočného netvora, osamelého zabijaka. Objavovali sa aj konšpiračné teórie, ich zástancovia verili, že všetci policajti v Red Riveri kryjú skupinu miestnych pedofilov, lebo tí ich nejako a za niečo držia v hrsti.

Sam sa prikláňala k názoru, že všetko je podstatne jednoduchšie. Týždeň pred vraždou si ľudia pred strednou školou všimli nízkeho muža. Deti prechádzali popri ňom a on sa ich pýtal, koľko je hodín. Vravel, že stratil hodinky, a prosil ich, či by mu ich nepomohli pohľadať, a za to im sľúbil odmenu. Matka, čo si prišla po syna, sa mu prihovarila, a neskôr policajtom povedala, že sa jej videl podozrivý, správal sa vyhybavo a pri reči mihal očami. V relatívne malom spoločenstve ho nik nepoznal a pred príchodom polície utiekol. Rodičov prítomnosť neznámeho znepokojila. Odvtedy prijali prechodné opatrenie a každé ráno učitelia strážili školskú bránu. Keďže sa polícia nemala čoho

chytiť, prípad zaevidovala a už sa ním ďalej nezaoberala. Zločin nik nespáchal a neznámy sa už k škole nevrátil. O týždeň dostali oznámenie, že Holly je nezvestná.

V diskusnom fóre pomenovali neznámeho muža krpec. Polícia znovu vypočula matky, v novinách uverejnili krpcov fantómový obrázok a rozoslali ho po meste. Vyšetrovanie však neprinieslo ani podozrivých, ani záchytné body. Napokon sa polícia tejto verzie vyšetrovania úplne vzdala a očividne pod tlakom za každú cenu niekoho uväzniť sa sústredila na ďalšie chýry, čo sa šírili medzi obyvateľmi.

Na fóre sa však teória krpca preberala naďalej, porovnávali sa fotografie nedávno zatknutých sexuálnych zločincov s policajným fantómovým obrázkom. Sam posadnuto čítala všetky názory a obdivovala vyšetrovaciu zručnosť priateľov prispievateľov, spôsob, ako dokázali z hlavy identifikovať záchytné body, na ktoré polícia neprišla, a vytvárať verzie, ktoré sa veľmi podobali na pravdu, čo doteraz chýbala.

Existovali aj iné fóra o iných prípadoch a iných obetiach. Objavovali sa iné dokumentárne filmy a rozhlasové i televízne programy, ale reportážna snímka *Falšovanie pravdy: Vrah Holly Michaelsovej* oslovovala ľudí najviac, uchvacovala ich a nechcela ich pustiť. Sam čítala na internete všetko, čo sa dalo, podpisovala žiadosti o získanie nových dôkazov pripustených na súd (odtlačok nohy, vyhlásenie člena rodiny o alibi nevlastného otca) a našla fóra, kde sa až posadnuto angažovala. Všetkých poháňala túžba po pravde, túžba oslobodiť ústrednú postavu tohto prípadu a obeť hrubého pochybenia spravodlivosti.

Dennis prenikal fanúšikom hlboko do srdca. Čiastočne preto, lebo po zatknutí ho v priebehu rokov sledovali, ako sa mení z utrápeného osemnásťročného chalana na muža, ktorého z neho urobilo väzenie. Vyžarovalo z neho niečo takmer posvätné, z toho, ako vyzeral v jasne

Nevinná žena

bielej kombinéze. Pôsobil vyrovnané s rukami a nohami zviazanými reťazami, pripomínal mnícha pri pokání. Rozsudok nikdy neprijal a ustavične pokojne tvrdil, že je nevinný. „Nechcem o celej veci premýšľať z hľadiska boja,“ povedal na záver dokumentárneho filmu, „boj vás unavuje, boj vás láme. Zvládam to. Dostanem sa z toho.“ Keď jeho podoba na obrazovke vybledla, Sam naplo. Premohla ju bezmocnosť, zaplavila vlna všetkej nespravodlivosti sveta a rozplakala sa.

Mala pocit, že jedine ľudia na fóre jej rozumejú. Všetci zakúsili rovnaký pocit bezradnosti, keď pred rokmi prvý raz sledovali *Falšovanie pravdy* a prijali ju medzi seba. Niektorí sa prejavili sarkasticky: „Uf, kde si bola doteraz? Vitaj v roku 1993.“ Ale v zásade sa s nimi cítila dobre, sama prispievala, delila sa o svoje myšlienky a pocity nielen o Dennisovi, ale na všeobecnom diskusnom paneli aj o osobný život. Práve na nich sa obrátila, keď ju Mark opustil. Raz sa vrátila domov a našla dom bez jeho vecí, bez lístka na rozlúčku, len jeho zubná kefka stála v pohári na umývadle spletená s jej kefkou ako dva labutie krky. Keď sa potrebovala vyrozprávať, prispievatelia do fóra ju utešovali, cez skype jej posielali odkazy a ubezpečovali ju, že si to nezaslúži. Zostali jej len oni.

Väčšinu skupiny tvorili Američania, ale mala aj britských členov, niekedy organizovali stretnutia a rozličné podujatia. No predsa len najviac diskutovali a organizovali protesty Američania. Dennisovi už dva razy stanovili dátum popravy a jeho zástancovia sa zhromaždili pred okresným súdom a väznicou Altoona v Red Riveri, protestovali a apelovali na médiá, aby o prípade viac informovali. Spali v stanoch, rozdávali informačné letáky a do petície zbierali podpisy, ale na druhej strane ulice sa vytvorila iná skupina s nápismi ako: VRAH a KDE SÚ TELÁ. Vykrikovali na seba a na chodníky z každej strany

ulice polícia postavila bariéry, aby ich od seba oddelila. Policajti stáli uprostred, hľadeli pred seba, tvárili sa neutrálne a ľahostajne.

Keď Dennisovi odložili dátum popravy, celoštátne médiá uverejnili fotografie skupiny, jej členovia plakali a objímali sa. Sam si prečítala blogy a všetky názory o protestoch a Američanom poslala na ich súkromné fórum správu o tom, ako rada by aj ona podnikla niečo rovnako ohromujúce, ale len ťažko sa to dá, keď býva tak ďaleko.

„V skutočnosti neurobili nič,“ napísal jej jeden čitateľ, „tak funguje systém. Väzni bývajú v cele smrti aj štyridsať rokov a nikdy ich nepopravia. Urobili vôbec niečo, aby mu pomohli? Je to veľmi diskutabilné.“

Sam sa zdalo, že britskí Dennisovi fanúšikovia nie sú takí zapálení ako americkí, že pre nich je to len akýsi koníček. Pri jednom stretnutí všetci navštívili turistickú atrakciu Londýnsky žalár, prezerali si krvavé voskové figuríny stvárnené vo večnej agónii s hrdzavými mučidlami na krku a z reproduktorov sa ozýval chór žalostných výkrikov. Keď členovia skupiny vrieskali a smiali sa, pocítila odpor, akoby ich viac zaujímala morbidita prípadu než ľudská stránka. Pre nich, pomyslela si, Dennis nepredstavuje skutočnú osobu. Neláme im srdcia, ako láme jej. Typický britský cynizmus a jedovatý nedostatok citového náboja nútili Sam, aby sa ich stránila. Lepšie sa cítila medzi ľuďmi, ktorí Dennisovo utrpenie prežívali tak bolestivo, ako ona, a túžili mu pomôcť.

Americkí prispievatelia sa pre ňu stali najbližšími priateľmi, ktorých za dlhé roky mala. V posteli si prenosný počítač opierala o zohnuté kolená a nespávala, aby sa s nimi mohla rozprávať. Mnohí z nich písali Dennisovi a skenovali odpovede. Sam však nemala dobrý pocit z toho, ako familiárne ho oslovujú a rozprávajú sa s ním. Jej trvalo niekoľko mesiacov, kým mu napísala list, a niekoľko týždňov, kým ho poslala.

Nevinná žena

29. január

Drahý Dennis,

volám sa Samatha. Som tridsaťjedenročná učiteľka z Anglicka a verím v Tvoju nevinu. Pripadá mi čudné, že Ti píšem. Nikdy predtým som nič také neurobila, ešte som list nenapísala niekomu, s kým som sa nestretla. Viem, že ľudia Ti určite ustavične vypisujú a opakujú to isté: ,Tvoj osud ma naozaj dojal,‘ a ,neviem naň prestať myslieť,‘ ale Tvoje nešťastie ma skutočne dojalo a skutočne naň neviem prestať myslieť. Dennis, vonku nesmierne veľa ľudí usilovne pracuje, aby dokázali, že si nevinný. Kiežby som mohla pomôcť aj ja, ale neviem, čo mám urobiť. Ak niečo potrebuješ, hoci len maličkosť, prosím Ťa, napíš mi. Spravím všetko, čo sa bude dať.

Považujem za nevšedné, že ja toho viem o Tebe tak veľa, a Ty o mne nevieš nič, tak Ti o sebe niečo porozprávam, aby sme sa trochu spoznali. Žijem sama, pred tromi rokmi mi zomrela stará mama a zanechala mi svoj dom, matka ma preto znenávidela ešte väčšmi, než ma nenávidela dovtedy (ak je to vôbec možné). Ako Ty aj ja som tak trochu čierna ovca našej rodiny. Dúfam, že moje slová nevyznievajú zle, myslím tým, že ľudia nám nerozumejú, lebo sme iní ako oni, nie preto, že by sme páchali niečo zlé. Stará mama mi vždy rozumela, naozaj mi bola viac než matkou a doteraz som sa z jej straty ešte nespamätala. Možno preto na mňa Tvoj osud tak ťažko doláhol. Znovu som sama (z priateľom som sa zle rozišla) a nenávidím svoju prácu. Niekedy sa zavčas ráno zobudím a nevládzem sa ani pohnúť, len ležím a prajem si,

aby ten atramentový čas dňa trval večne. Pravdepodobne už rozprávam priveľa, ale robí mi dobre, keď sa s tým niekomu zverujem.

Pochopím, ak mi neodpíšeš, určite dostávaš fúru listov, ale chcela som len, aby si vedel, že je nás veľa, čo na Teba myslíme. Veľmi nás nadchol nový dokumentárny film: vyznie to možno hlúpo, keď to poviem, ale len čo som sa o ňom dozvedela, pocítila som novú nádej, takmer istotu, že tentoraz, už celkom iste dôjde k novému procesu. Si napätý? (Prepáč, ak je to hlúpa otázka.)

Dúfam, že sa ozveš, iným ľuďom vždy píšeš veľmi hlbavé listy (uverejňujú ich na internete, ľudia sú naozaj radi, keď vedia, že sa Ti napriek všetkému dobre darí) a znovu Ti rada napíšem, ak budeš chcieť.

S pozdravom Samantha

List nikomu nespomenula pre prípad, že by sa jej neozval, a keď sa napokon ozval, ani ho neuverejnila, lebo si nebola istá, či je list iný, lebo ho napísal jej, alebo či nie je taký istý ako listy, ktoré posiela aj iným.

14. 4.

Drahá Samantha,

prepáč, že tak dlho meškám s odpoveďou. Máš pravdu, dostávam fúru listov a chvíľu mi trvá, kým prečítam všetko, čo mi napíšeš. No hoci mám veľa času, odpovede nepíšem všetkým.

Nevinná žena

Niečo z Tvojho listu ma však oslovilo. Mrzí ma, že si sama. Aj ja som sám.

Carrie mi rozpráva o podpore na internete, je to pre mňa veľká úľava. Niekedy je pre mňa ťažké pochopiť to. Keď som chodil do školy, mali sme jeden počítač a na obrazovku sme vyfukávali koordináty a po triede sa pohyboval robot. Motal sa naozaj veľmi pomaly. Zrejme stelesňoval korytnačku. Raz sme sa vrátili z prestávky a našli sme ho polámaný. Učiteľka sa ani nespýtala, kto to urobil. Hneď vyslovila moje meno. Ja som sa ho ani nedotkol, ale všetci si mysleli, že som ho zničil.

No, a to je určite čosi, čo si o mne nevedela. O tom som nenapísal nikomu. Aj mne sa vidí čudné, že ľudia toho toľko o mne vedia. Niekedy mám pocit, že vedia viac než ja.

Ďakujem za Tvoju ponuku, ale pokiaľ ide o peniaze, nič nepotrebujem. Carrie – stále ju spomínam, ale nie som si istý, či vieš, o kom hovorím, podieľala sa na produkcii a réžii spomínaného dokumentárneho filmu a zostáva mojou veľkou priateľkou – navštevuje ma a vybavuje veci pre môjho právneho zástupcu. Som šťastný, že ju mám. Mnoho väzňov nemá nikoho. Odpoviem Ti na otázku, som napätý a nadšený z nového filmového pokračovania, moje nádeje sú väčšie, ale bojím sa, aby som sa o chvíľu nesklamal. Preto sa usilujem zostať pokojný a priveľmi sa nevzrušovať.

Veľmi by ma potešilo, keby si mi napísala ešte raz. Páči sa mi, ako píšeš. Veľmi milo. Niekedy dostávam čudné listy. Určite si to vieš predstaviť. Rád by som sa o Tebe dozvedel viac, prosím Ťa, napíš mi, ak sa Ti bude chcieť a odporuč mi

zopár kníh. Tie vždy pomáhajú. Nemusíš ich posilať, viem si ich zohnať.

Samantha, dúfam, že sa čoskoro ozveš. Tvoj list mi ožiaril inak temný deň.

Všetko najlepšie

Dennis

List si znovu prečítala. Prezradil jej niečo, čo predtým nikdy nikomu nepovedal. Mala pocit, akoby jej zo seba kus daroval. List nosila všade so sebou. Zakaždým, keď sa cítila osamelá, prečítala si ho ešte raz. Začali si pravidelne písať a cítila sa čoraz menej osamelá. Akoby som sa zamilovala, premýšľala, toľko lásky ešte doteraz k nikomu necítila. Nepredstierala, že má priveľa práce, aby mu mohla odpovedať, ani sa nehrala na ľahostajnú, ani sa nemučila tým, koľko bozkov na konci listu uvedie. Všetko prebiehalo prirodzene a správne.

9. október

Drahý Dennis,

v poslednom čase sa ma vzrušenie zmocňuje zakaždým, keď začujem zahrkať poštovú schránku, alebo keď prídem domov a na koberci pred dverami zbadám obálku.

Som patetická? Skrátka, veľmi rada čítam Tvoje listy. Páči sa mi, aký vieš byť milý. Tá moja fotografia nestojí za veľa, ale je najnovšia, čo sa mi podarilo nájsť, a nie je celkom odporná. Ľudia sa radi fotografujú (robia si svojky, pch), ale ja to priam neznášam. Nikdy som to nerobila. Nie preto, lebo si myslím,

Nevinná žena

že som pekná, alebo čosi podobné, ale môj bývalý spôsobil, že som na fotografovanie úplne zanevrela. O mnohých veciach som ani nevedela, že ich nenávidím, kým ma na ne neupozornil.

Znovu s tým začínam, s nariekaním! Prestanem. Filmovanie znovu odložili? Muselo Ťa to sklamať. Kiežby sa do toho znovu pustili. Čím skôr, tým lepšie. Viem, že si v tejto veci opatrný, ale ja nemusím byť, ja môžem za nás oboch veriť naplno.

Už sa skoro stmieva. Vtedy mi je najťažšie, keď som sama, ale teraz sa už necítim taká osamelá, lebo viem, kde si, a čakám na Tvoj list. Je neskutočne dobre mať niekoho, ku komu môžem byť úprimná. Keď učím, po celý čas musím túto potrebu predstierať, lebo deti by inak zdiveli, vyčerpáva ma to. S ostatnými učiteľmi nevychádzam veľmi dobre. Všetci majú rodinu a deti, dívajú sa na mňa, ako keby som pochádzala z iného sveta, lebo nie som ako oni. Nemôžem sa im zdôveriť, že Ti píšem, vôbec by ma nepochopili. Nedávno som jedného videla, ako číta knihu o Tvojom prípade – Keď rieka sčervenie, napísala ju Eileen Turnerová, a takmer som sa mu priznala: „Poznám Dennisa Dansonu! Každý týždeň mu píšem list!“, ale vedela som, že by z toho vznikli len klebety. Okrem toho je čosi pekné na tom, keď ľudia niečo nevedia.

S láskou

Samantha

25. 10.

Samantha,

podľa mňa je ten Tvoj bývalý idiot. Si krásna. Keby som bol Tvoj priateľ, neurobil by som takú hlúposť, že by som Ťa opustil. Tvoju fotografiu som si nalepil na stenu. Máš prekrásny úsmev, a keď sa na Teba pozriem, neovládnam sa, musím sa usmiať aj ja.

Knihu Keď rieka sčervenie som si prečítal. Eileen mi stále píše. Videlo sa mi čudné, keď som čítal o sebe. Film Falšovanie pravdy som nevidel, ale z toho, čo mi vravela Carrie, je reportážne komplexný a vyčerpávajúci, kým Eileenina kniha je založená na pocitoch. Niekedy sa ani nespoznávam. Vyznievam dosť divne.

Áno, z nového pokračovania som sklamaný, ale Carrie vraví, že je to v náš prospech. Pred začiatkom filmovania vraj treba prekonať isté právne prekážky. Stretol som sa so svojimi novými advokátmi. Dodali mi trochu nádeje, naznačili mi, že nový proces sa uskutoční v priebehu nasledujúcich dvanástich mesiacov. Všetko sa hýbe hrozne pomaly. Tu je každý deň ako týždeň. Dnes som nemal prechádzku na dvore, lebo pršalo, a znovu ma rozbolela hlava. Tvoje listy som si prečítal veľa ráz, a keď ich čítam, necítim sa taký osamelý. Je to, akoby si pri mne stála.

Samantha, priznávam, že Ťa začínam mať rád viac než priateľku. Nemôžem si pomôcť. Teším sa na Tvoje listy. Každý týždeň sa prehrabujem v kope pošty, keď mi ju doručia, a len čo ho nájdem, srdce sa mi rýchlejšie rozbúcha. Som si takmer